

[Ministeren for skatter og afgifter]

ret af et ønske om, at borgeren skal opnå en tryghed ved ikke at stå alene over for det offentlige, såfremt der skulle opstå tvivl om en af ham indgivet selvangivelse. Dette vil først og fremmest få betydning for de skatteydere, der ikke i deres daglige virke er vant til at benytte advokat- eller revisorbistand.

Det pågældende lovforslag er samtidig et udtryk for regeringens ønske om at rette op på den usikre og urimelige retstilstand, som igennem en længere årrække har hersket vedrørende fradragsretten for udgifterne til bistand i skattesager.

Jeg er enig med hr. Lykketoft i, at et væsentligt skridt i denne retning allerede blev taget ved østre landsrets dom af 18. juni 1982. Landsretten gav her en skatteyder medhold i, at hans udgifter til advokat- og revisorbistand i en skattesag for domstolene var fradragsberettigede i hans indkomst.

Jeg vil gerne opholde mig lidt ved denne dom. Jeg finder dommen i sit konkrete resultat både rigtig og retfærdig, specielt når man henser til den årelange kamp, som de pågældende skatteydere og deres rådgivere har ført mod myndighederne for at opnå deres ret. Det var først og fremmest af hensyn hertil, at jeg har hævet anken af dommen til højesteret. Herved er dommens resultat blevet udtryk for gældende ret.

Jeg vil gerne i denne forbindelse tilføje, at jeg naturligvis også havde en anden overvejelse. Hvis højesteret, hvad man kunne have forventet, havde stadfæstet landsretsdommen, havde vi ikke fået løst nogen som helst af de problemer, vi står over for i dag, når vi skal se på, hvad der er landsretsdommens indhold. En lovgivning ville under alle omstændigheder have været nødvendig for at skabe en afklaring.

Hvis det modsatte var sket, at højesteret havde ændret dommen, således at der ikke var fradrag for omkostninger for den pågældende skatteyder, ville vi have stået i en situation, hvor lovgivning også var nødvendig for at skabe et grundlag for en eller anden form for omkostningsdækning i de situationer, hvor man af retssikkerhedsgrunde må mene, at der skal være en omkostningsdækning. Ligeegyldigt hvilket resultat højesteret ville være kommet til, måtte sagen altså efter min bestemte opfattelse ende hernede i folketinget, hvor folketinget må tage stilling til,

hvad der skal være gældende ret i disse sager.

Dommen siger i sine præmisser – og de er jo afgørende for dommens virkning:

»Uden positiv lovbestemmelse findes det betænkeligt alene på grundlag af de af sag-søgte« – det er altså ministeriet – »påberåbte anbringender at antage, at den gennem mange år hjemlede ret til at fradrage advokat- og revisoromkostninger m.m., der knytter sig til fradragsberettigede driftsomkostninger, er bortfaldet.«

Det er disse præmissers rækkevidde, der fra forskellig side er rejst tvivl om. Jeg vil gerne sige det rent ud: jeg deler ikke den tvivl. Jeg finder Jauerdommens konsekvenser klare i to henseender.

For det første er dommen et helt klart udtryk for, at der ikke i den eksisterende lovgivning er hjemmel til at opretholde en generel nægtelse af fradrag for advokat- og revisoromkostninger i skattesager.

For det andet må det fremhæves, at den afgjorte sag og dermed fastlæggelsen af, hvad der er gældende ret, alene vedrører adgangen til at fradrage procesomkostninger, der knytter sig til fradragsberettigede driftsomkostninger, som det står i dommen. Dette betyder, at selv efter dommen eksisterer der fortsat en række tvivlsspørgsmål såvel for ikke-erhvervsdrivende – navnlig for dem, altså for lønmodtagere og for pensionister – men så sandelig også for erhvervsdrivende.

Lad mig som eksempler blot nævne, at det på basis af Jauer II-dommen er overordentlig tvivlsomt, om udgifter til en skattesag om den rette forståelse af de nye regler for beskatning af ægtefæller eller en skattesag om betaling af negativ indkomstskat i landbruget eller om den skattemæssige behandling af akkordfordele, om nogle af disse sager vil give grundlag for fradragsret. Jeg finder det uhyre tvivlsomt. Jeg finder det utilfredsstillende, for for den enkelte skatteborger er et skatteproblem et skatteproblem, uanset om det kan karakteriseres som et problem, der knytter sig til en driftsomkostning, eller om det tilfældigvis er et problem, der opstår andre steder i vort omfattende skattesystem.

Jeg kan altså slå fast, at også efter dommen vil der være tusindvis af tilfælde, hvor man fortsat skal være velhavende for at sikre sig fornøden sagkyndig bistand, når man har